

Ma o - len I - sa ar - mu saand Jee - su ve - re väes.
Miks tun - nek - sin siis hir - mu ka va - lu, vae - va käes?

Kui Te - ma ar - mu - kä - si mind hel - delt kait - se - mas, siis

põr - gu - lis - te vä - gi on jõu - e - tu - na maas.

2. Mis võib mind lahutada
Ta armastusest siin?
Kas ahastus või häda,
kas rist ja raske piin?
Kui kohtu ette veetaks
mind halastuseta,
mind tapalambaks peetaks:
ma võitja Temaga!

3. Küll võin ma Jeesu pärast,
kel armu otsata,
veel loota ja Ta varast
ka hädas hõisata.
Ses võin ma kindel olla:
rist raskem iialgi
ei riisuma või tulla
mu usku kuidagi!

4. Ei surm siin ega elu,
ei ingli võimus ka,
ei vürsti vägi, hiilgus
koos oma iluga,
ei see, mis kätte jõudnud,
ei see, mis tulemas,
mis kõrgesse on tõusnud,
või mis on sügavas.

5. Ei miski sellest armust
mind iial lahuta,
sest vabaks surma hirmust
sain Jeesu surmas ma.
Nii tulen julgusega
Ta armu järele,
sest oma lapsi Isa
ei jäta hädasse.

*Viis: "Ma tahan jätta maha"
(Valet will ich dir geben)
Melchior Teschner, 1584-1635.
Sõnad: Simon Dach, 1605-1659.
Tõlge: Martin Lipp, 1854-1923.*